

Sygn. akt I C 345/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2022 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd. Edyta Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2022 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę 12075,48 zł, 10467,80 zł, 9588,63 zł

I zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda

(...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 12075,48 zł (dwanaście tysięcy siedemdziesiąt pięć złotych czterdzieści osiem groszy);

II zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda

(...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 4367,00 zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda

(...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 10467,80 zł (dziesięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt siedem złotych osiemdziesiąt groszy);

IV zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda

(...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 4367,00 zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda

(...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 9588,63 zł (dziewięć tysięcy pięćset osiemdziesiąt osiem złotych sześćdziesiąt trzy grosze);

VI zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda

(...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 2317,00 zł (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1817,00 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia Lidia Grzelak

Sygn. akt I C 345/22

UZASADNIENIE

W dniu 10 lutego 2022 r. (data stempla operatora pocztowego) powód (...) Bank (...) S.A. w W. złożył pozew przeciwko M. S., wnosząc o zasądzenie kwoty 12075,48 zł. Ponadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu (sprawa I Nc 131/22). Poprzednio pozew został wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc e (...).

W dniu 10 lutego 2022 r. (data stempla operatora pocztowego) powód (...) Bank (...) S.A. w W. złożył pozew przeciwko M. S., wnosząc o zasądzenie kwoty 10467,80 zł. Ponadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu (sprawa I Nc 132/22). Poprzednio pozew został wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc e (...).

W dniu 10 lutego 2022 r. (data stempla operatora pocztowego) powód (...) Bank (...) S.A. w W. złożył pozew przeciwko M. S., wnosząc o zasądzenie kwoty 9588,63 zł. Ponadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu (sprawa I Nc 133/22). Poprzednio pozew został wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc e (...).

Nakazami zapłaty wydanymi w postępowaniu upominawczym z dnia 7 marca 2022 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie uwzględnił powyższe powództwa w całości.

Od powyższych nakazów zapłaty pozwany M. S. wniósł w ustawowym terminie sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

Postanowieniem z dnia 29 lipca 2022 r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie połączył sprawy do wspólnego rozpoznania.

W toku procesu przed Sądem Rejonowym w Ciechanowie powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Pozwany M. S. na rozprawie w dniu 25 października 2022 r. przyznał, że posiada zadłużenie z tytułu kart kredytowych w wysokości wskazanej przez powoda. Wniósł o rozłożenie zadłużenia na raty po 500,00 zł miesięcznie dla każdej z tych kart.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 września 2009 r. pomiędzy M. S. a (...) Bank (...) S.A. w W. (obecnie (...) Bank (...) S.A. w W.) została zawarta umowa nr (...) o korzystanie z karty kredytowej. Na podstawie przedmiotowej umowy Bank udzielił M. S. limitu kredytowego w wysokości 12000,00 zł. Integralną częścią umowy był regulamin kart kredytowych zawierający m. in. zapisy dotyczące spłaty zadłużenia, oprocentowania, blokady kart, wypowiedzenia umowy na piśmie przez każdą ze stron z zachowaniem miesięcznego terminu. Podstawą wypowiedzenia umowy przez Bank była m. in. nieterminowa spłata zadłużenia (umowa z załącznikami k. 6 – 13, regulamin k. 14 - 17).

W dniu 27 stycznia 2014 r. pomiędzy M. S. a (...) Bank (...) S.A. w W. została zawarta umowa nr (...) o korzystanie z karty kredytowej. Na podstawie przedmiotowej umowy Bank udzielił M. S. limitu kredytowego w wysokości 10000,00 zł. Integralną częścią umowy był regulamin kart kredytowych zawierający m. in. zapisy dotyczące spłaty zadłużenia, oprocentowania, blokady kart, wypowiedzenia umowy na piśmie przez każdą ze stron, z tym że dla Banku z zachowaniem dwumiesięcznego terminu. Podstawą wypowiedzenia umowy przez Bank była m. in. nieterminowa spłata zadłużenia (umowa z załącznikami k. 55 - 66, regulamin k. 67 - 71).

W dniu 24 stycznia 2014 r. pomiędzy M. S. a (...) Bank (...) S.A. w W. została zawarta umowa nr (...) o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową. Na podstawie przedmiotowej umowy Bank udzielił M. S. limitu kredytowego w wysokości 2000,00 zł. Integralną częścią umowy był regulamin kart kredytowych zawierający m. in. zapisy dotyczące spłaty zadłużenia, oprocentowania, blokady kart, wypowiedzenia umowy na piśmie przez każdą ze stron, z tym że dla Banku

z zachowaniem dwumiesięcznego terminu. Podstawą wypowiedzenia umowy przez Bank była m. in. nieterminowa spłata zadłużenia (umowa z załącznikami k. 110 - 123, regulamin k. 124 – 133).

M. S. nie dokonywał systematycznej spłaty zadłużenia wynikającego z użycia kart kredytowych; kart kredytowych używał do spłaty kredytu konsumpcyjnego zaciągniętego na rozbudowę budynku mieszkalnego. W tym czasie miał też problemy zdrowotne (zeznania pozwanego M. S. k. 250 - 251).

Bank (...) S.A. w W. wypowiedział M. S. umowy o korzystanie z karty kredytowej w czerwcu 2021 r. ze skutkiem na dzień 17 września 2021 r. (bezsporne).

Wysokość zadłużenia z tytułu umowy z dnia 21 września 2009 r. nr (...) o korzystanie z karty kredytowej wynosi 12075,48 zł, z tytułu umowy z dnia 27 stycznia 2014 r. nr (...) - (...) o korzystanie z karty kredytowej – 10467,80 zł oraz z tytułu umowy z dnia 24 stycznia 2014 r. nr (...) - (...) o kredyt gotówkowy oraz kartę kredytową – 9588,63 zł (bezsporne).

M. S. jest zatrudniony jako Prezes Spółdzielni (...) w G.. Otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 5500,00 zł brutto miesięcznie. Prowadzi ponadto gospodarstwo rolne o powierzchni 15 ha, specjalizuje się w hodowli krów mlecznych. Zamieszkuje wraz z żoną i niepełnosprawną córką, z tytułu opieki nad którą jego żona otrzymuje świadczenie w wysokości 2000 złotych miesięcznie. Wraz z nim zamieszkują również jego rodzice, którzy otrzymują emerytury rolnicze (Bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy dokumentacji bankowej oraz zeznań pozwanego M. S.. Dowody są w pełni wiarygodne; pozwany nie kwestionował dokumentacji bankowej, jak też podstawy i wysokości swojego zadłużenia.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, roszczenie powoda (...) Bank (...) S.A. w W. zasługuje na uwzględnienie zarówno co do zasady, jak i wysokości.

W pierwszej kolejności stwierdzić trzeba, że pozwany M. S. nie kwestionował zawarcia żadnej z umów, z których powód wywodzi swoje roszczenia. Nie kwestionował również, że zaprzestał spłaty zadłużenia.

Bezspornym jest zatem pomiędzy stronami, że zawarły łącznie trzy umowy o korzystanie z karty kredytowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Stosownie do art. 78a cyt. ustawy, jej przepisy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie.

Bank (...) S.A. w W. – powód spełnił swoje zobowiązanie wynikające z umów i udostępnił pozwanemu M. S. karty kredytowe z uzgodnionym limitem wysokości transakcji gotówkowych i bezgotówkowych. Pozwany M. S., pomimo ciążącego na nim obowiązku zwrotu kwot transakcji w oznaczonych terminach spłaty, obowiązku swojego nie dopełnił.

M. S. nie uregulował swojego zadłużenia zgodnie z wezwaniami i umowami. Kwota zobowiązania pozwanego M. S. w dacie wytoczenia powództwa wynikająca z poszczególnych umów wynosiła 12075,48 zł, 10467,80 zł oraz 9588,63 zł.

Po wytoczenia powództwa pozwany M. S. nie dokonał żadnych wpłat na poczet uregulowania zadłużenia wobec powoda.

Wskazać należy, że pozwany M. S. na rozprawie w dniu 25 października 2022 r. złożył wniosek o rozłożenie zadłużenia na raty w kwocie po 1500,00 zł miesięcznie tj. po 500,00 zł miesięcznie z tytułu zadłużenia każdej z kart kredytowych. Oświadczenie pozwanego M. S. stanowi, w ocenie Sądu, uznanie niewłaściwe.

Zgodnie z powszechnie przyjętym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny, uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, krótko określane jako uznanie długu, obejmuje dwie postacie uznania: uznanie właściwe i niewłaściwe. Uznanie niewłaściwe przypomina instytucję prawa postępowania cywilnego, a mianowicie - przyznanie faktu. O ile jednak treścią tego ostatniego byłby sam fakt bycia dłużnikiem, o tyle przy uznaniu niewłaściwym chodzi o wyraz świadomości samego zobowiązanego. Zapłata części długu, zapłata odsetek, udzielenie zabezpieczenia przez dłużnika - co do zasady - są traktowane jako okoliczności przerywające bieg przedawnienia. Poza tym wskazuje się na wszelkie „prośby” skierowane do wierzyciela, czy to o rozłożenie na raty, czy to o odroczenie terminu płatności, czy to o zwolnienie z odsetek lub długu. Takie ujęcie aprobuje Sąd Najwyższy, który wskazał w wyroku z dnia 19 września 2002 r. w sprawie II CKN 1312/00 że, zwrócenie się przez dłużnika do wierzyciela „o rozłożenie należności głównej na raty i zwolnienie z obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie może stanowić uznanie roszczenia, także wtedy, gdy proponowane porozumienie między stronami nie doszło do skutku”. Ogólnie rzecz ujmując, chodzi o każde zachowanie dłużnika, z którego wynika jego świadomość bycia dłużnikiem. Przykłady dowodzą, że uznanie przerywające bieg przedawnienia może być dokonane w sposób wyraźny lub dorozumiany przez czynność czysto faktyczną. Już z tego wynika, że nie musi ono wskazywać ani podstawy prawnej, ani wysokości uznawanego roszczenia, choć dopuszcza się zastrzeżenie przez dłużnika ograniczonego charakteru uznania. Takie ograniczenie, niewątpliwie możliwe przy uznaniu właściwym, zwykle zawierającym wyraźną deklarację co do uznawanego długu, trudno sobie wyobrazić przy czynnościach konkludentnych, które kwalifikuje się jako uznanie niewłaściwe. Z natury rzeczy nie ma w nich miejsca na oświadczenia co do wysokości uznawanego długu; w niniejszej jednak sprawie pozwany M. S. wprawdzie nie wskazał wprost kwoty stanowiącej przedmiot sporu w swym wniosku o rozłożenie na raty, jednakże nie kwestionował wysokości należności wskazanych przez powoda w treści pozwu w toku rozprawy, jak też wcześniej w sprzeciwach od nakazów zapłaty wydanych w postępowaniach upominawczych.

Niewątpliwie zatem roszczenie powoda należało uznać w świetle treści przedstawionych dokumentów, jak też stanowiska pozwanego M. S., za zasadne.

W niniejszej sprawie, powód (...) Bank (...) S.A. w W. wypowiedział skutecznie pozwanemu M. S. wszystkie umowy o korzystanie z karty kredytowej ze skutkiem na dzień 17 września 2021 r.; pozwany nie kwestionował okoliczności związanych z wypowiedzeniem mu umowy. Wytoczenie zatem powództw w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 29 listopada 2021 r. nastąpiło przed upływem terminu przedawnienia.

Sąd również nie znalazł przesłanek do uwzględnienia wniosku pozwanego M. S. o rozłożenie świadczenia na raty. W pierwszej kolejności wskazać należy, że niewątpliwie, wniosek taki - co do zasady - uznać należy za dopuszczalny. Stosownie bowiem do art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Pozwany M. S. dobrowolnie wykorzystywał limity kredytowe korzystając z trzech kart kredytowych, których świadomie nie spłacał. Jego obecna sytuacja materialna jest stabilna i nie można zaliczyć go do kategorii osób ubogich. Podkreślić należy, że pomimo upływu ponad roku od wypowiedzenia umowy, pozwany M. S. nie podjął spłaty zadłużenia w deklarowanych ratach, co wskazuje, że jego deklaracje w tym zakresie są gołosłowne i nie zasługują na uwzględnienie.

W związku z powyższym Sąd uwzględnił powództwa w całości i zasądził od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w W.:

- kwotę 12075,48 zł (pkt I),
- kwotę 10467,80 zł (pkt III);
- kwotę 9588,63 zł (pkt V).

O zwrocie kosztów procesu przez pozwanego na rzecz powoda Sąd orzekł stosownie do art. 98 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca proces jest zobowiązana zwrócić stronie przeciwnej koszty procesu. Sąd uwzględnił powództwo

w całości, a zatem pozwany M. S. zobowiązany jest zwrócić powodowi (...) Bank (...) S.A. w W. poniesione przez niego koszty procesu. W związku z powyższym w pkt II, IV i VI wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwoty odpowiednio: 4367,00 zł, w tym 3617,00 zł kosztów zastępstwa procesowego z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 750,00 zł opłaty sądowej od pozwu, 4367,00 zł, w tym 3617,00 zł kosztów zastępstwa procesowego z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 750,00 zł opłaty sądowej od pozwu oraz 2317,00 zł, w tym 1817,00 zł kosztów zastępstwa procesowego z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 500,00 zł opłaty sądowej od pozwu. Wysokość należnych kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, przy uwzględnieniu wskazanej wartości przedmiotu sporu.